

TM Larvanto

Kuin unta näkisimme

Runokokoelma

Kuin unta näkisimme

© 2015

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-318-459-6

Sisällys:	sivu
Alku	4
Valkoiset liljat	5
Muistoja Mummolasta	6
Merkkipäivänä	7
Yhä tunnen surun	8
Ikävä aaltojen syliin	9
Pelastus	10
Kuvakin voi olla ilo	11
Suojella heitä pitää	12
Diagnoosi	13
Mökille jätetty	14
Kilpakentillä	15
Nuoruuden virvatulet	16
Esikoinen	17
Rakkauden kieli	18
Murhenäytelmä	19
Annan luvan itselleni	20
Yksi maan hiljainen	21
Tämä onni	22
Ikävä	23
Etäältä pitää katsoa	24
Lapsuuden muisto	25
Hän muutti maalle piirtämään	26
Muuan sulhanen	27-28
Odotus	29
Kukat surmasin	30
Jännittää	31
Ilon aihe	32
Lavasäteilyä	33
Pieni on ihminen	34
Kierrätystä	35
Koivuni	36
Kiitä päivistä	37
Elämän lakipiste	38
Mummu rannalla	39
Sulhaskukka	41
Hiljainen koti	42
Tyhjä paikka	43
Soitto takaa tähtien	44

Alku

Valkopukuinen, hunnutettu pyörätuolissa
alttarin ääressä juhlapukuisen sulhonsa
vieressä.

Niin kaunista, niin mykistävää.
Isä Taivaan siellä
jossain anna armosi
runsaus, voimasi,
tukesi,
kätesi.

Anna kukkasi polulle, jota astuvat.
Jos kiviä, vain pieniä,
että jaksavat.

Usko, toivo, rakkaus.
Nämä kolme alttarin äärellä
- väkevänä.

Helmihiipus hiuksillaan,
silmissä niityn ruiskukat,
kasteen jälkeen.
Helmiäisiä toivon
elämänsä, aitoja,
hohtavia.

Unohtumaton näky.
Taipuu, vaan ei taitu
- hunnutettu pyörätuolissa.

Valkoiset liljat

Valkoisia liljoja unen
saarilla.

Pitkät valkoiset nauhat,
kiedottuina varsiinsa.

Etsin hätääntyneenä nimiä,
turhaan.

Unen liljat todeksi
neljän kummun äärellä.

- Nyt jo nauhoissa nimet.

Valkoiset liljat poiskuihtuneet.
Vain sanomaton kaipaus jäljellä

Muistoja Mummulasta

Mummulan ikkunalla
nukkumatti, joka iltaisin
lehtensä torvelle kiersi.
Kävi nukkumaan.
Levänneellä aamulla monta kirkasta silmää.
Mistä tiesi kellon ajan?

Ihmeellinen päretikku,
joka valaisi hämärää uunin pintaa
mummun tehdä työtä.
Ylevän tehtävän sain:
- Niistää päreen nenän kiveen pesän suussa.

Vaari punttikellot ehtoolla veti,
puusohvan levensi,
pöyhi kahisevat oljet
patjapussissa, jonka päällä hyvä
nukkua, mummu siinä lähellä.

Rauhaa ja levollisuutta hengitti tupa.
Salusiinit ikkunoiden edessä.
- Ihanan unen ajaksi.

Merkkipäivänä

Tähtikuvioista lukea nyt sain,
välistä Wäinön viikatteen ja Otavain:
Et suur merkkipäivä Sulla on,
sen kunniaksi malja nouskohon.

Elät keskipäivää, kypsää valon täyttämää,
viel' kaikki versoo,
kasvaa kohden elämää.
Siis nauti elämästä nyt, ota vastaan lahjat monet,
Sä löydät vielä onnen taikaovet.

Ne ovet avaa, astu tupaan ihanaan, ota mukaan rakkaas
tät' taloo asumaan.
Yhdessä löydätte aarteet nuo,
ne ei näy silmälle, mutt Sä löydät niiden luo.

Kun istut sylis rakkaas
ja tunnet hellät kädet ympärillä.
Painat pääsi onnellisena rinnalleen,
kuulet mitä sydän puhuu itseksensä:

Tää Teidän kahden pikku salaisuus,
siitä kertoo kahden onnellisen hiljaisuus.
Se rakkaus mi toista katsoo yhä hellästi,
vaikk' hiukset osin hopeiset
ja askel, jo hiukan lyheni.
Se rakkaus mi kestää kaikki vastaantulevat,
niin onnen maljat,
kuin ajat ankeat.
Näin varmaan Sulla on, mä tiedän sen.
- Sen luin tähdistä onnellisien.

Yhä tunnen surun

Kuin perhonen tunnen
olevani.

Yhä on tultava tähän,
hautansa ääreen
surun siivin.

Sinne jäi tuntoni
kammioon,
suruperhonen,
kun haudaltaan lähdin:
Muisti hän merkkipäivät,
kukkakortilla, runolla, aina otti huomioon
- minut.

Kirjekyyhky siellä jossain
kukkakortin lähettää
muistoissa
- sisko rakas.

Ikävä aaltojen syliin

Mökin saunan eteisessä
airot.

Vene kääntämättä.

Kuvittelin soutelua lumpeiden seassa,
kaislojen tuoksussa.

Pesin laiturilla maton.
Katselin kaihoten venettä.
Se kertoi ikävästä aaltojen syliin.

Oli odottanut pitkän talven,
kärsinyt lumen ja pakkasen.
Yhdessä surimme rannalla
pettyneet.

Sorsa katsoi kaislikosta.
Otti osaa suruumme:
kevään kaihoa lumpeiden valkeudessa.

Pelastus

Maljakossani kukkina viljapellon antimia:
vehnää, ruista, ohraa, kauraa.
Täysinäiset tähkäpäät,
pitkissä korsissa,
tuleentuneet
kullankeltaiset.

Jos tulee pulavuosi,
ravistelen jyvät,
jauhan, leiväksi leivon.
Vien lämpimäisiä
ystäville.

Saan tuntea antajan ilon.

Tässä runokokoelmassa näyttäytyy elämä kuin uniku-
viksi tallentuneina tuokioina sodanjälkeisestä Suomesta
Milleniumin tälle puolen asti siitä elämänpiiristä, joka on
runoilijalle ollut niin läheinen. - Runot kertovat
elämänpiirin ihmisistä, eläimistä ja luonnosta. Vahvoista
kokemuksista, jotka ovat painuneet syvälle tekijän
sisimpään.

- Runoja on kirjoitettu pitkän ajan kuluessa, joten ne
muodostavat myös kronologisen, joskin myös osin
fiktiivisen kokonaisuuden, josta lukija voi runo runolta
aistia tapahtumien kehitystä ja ajankuvaa.

Elämä on usein "hymyä läpi kyynelten ". Niin myös tässä
pienessä runovihkosessa.

Miellyttäviä hetkiä runojen parissa.

